

РЕШЕНИЕ

№ 2192

гр. София, 23.04.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 23.03.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Деница Митрова

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на прокурора Петров, като разгледа дело номер **11386** по описа за **2011** година докладвано от съдия Деница Митрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – 228 от АПК във връзка с чл. 63, ал.1, изр. 2 от ЗАНН

Образувано е с касационна жалба вх. № 27901 от 21.12.2011 г. по описа на Административен съд – София град и вх. № 39323 от 24.10.2011 г. по описа на Софийски районен съд, подадена от Отдел „Пътна полиция” – СДВР чрез процесуалния представител К. Ч., с адрес за призоваване: [населено място],[жк],[улица] против Решение от 27.09.2011г. по НАХД № 261/2011г. на СРС, НО, 103-ти състав, с което е отменено наказателно постановление №96323/25.11.2010г. на касатора в частта, с която на В. С. П. на основание чл.182, ал.1, т.3 от ЗДвП е наложена „глоба” в размер на 100 лв. за нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП, както и отнемане на 3 контролни точки на основание Наредба Из- 1959/ 27.11.2007г. на МВР за определяне на първоначалния максимален размер на контролните точки на водач на МПС, условията и реда за отнемането им и списъкът на нарушенията на правилата за движение по пътищата, за които се отнемат.

В жалбата се сочи, че оспорваното съдебно решение е неправилно и незаконосъобразно поради следните съображения. Съдът неправилно е приел, че е недоказано по безспорен начин, че фиксираната скорост от 79 км/ч се отнася за автомобила, управляван от В. П.. Въззивният съд не е изпълнил задължението си да разкрие обективната истина по делото като събере необходимите доказателства. При

провеждане на съдебното следствие районният съд е усвоил подход, който е довел до неспазване на процесуалните правила. Моли да се отмени решението на районния съд и да се постанови решение по съществуващото на спора, като се потвърди НП като правилно и законосъобразно. В съдебното заседание касаторът, редовно призован, не изпраща процесуален представител.

Ответникът, В. П., редовно уведомен, се представлява от адв.П. с пълномощно по делото. Намира касационната жалба за напълно формална и моли последната да остане без уважение, а решението на СРС да се остави в сила.

Представителят на СПП намира касационната жалба за неоснователна и иска решението на СРС да бъде оставено в сила.

Настоящият съдебен състав, след като съобрази доводите на страните, събраните по делото доказателства и закона, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е в законоустановения 14-дневен преклузивен срок от процесуално легитимирано лице, имащо правен интерес от оспорването. Разгледана по същество, тя е основателна. Съображенията за това са следните:

Въз основа на събраните в хода на въззивното производство доказателства се установи, че на 26.10.2010г. около 02.20ч. в [населено място] по бул.П.Я. в посока от бул. Шипченски проход към бул.Д. Ц. В. П. управлява лек автомобил със скорост 73 км/ч при максимално ограничение на скоростта 50 км/ч за населеното място. Скоростта на лекия автомобил била установена с радар TR-4 № 009. П. бил спрял от служителите на О”ПП”-СДВР и за извършеното нарушение му бил съставен АУАН за нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП. По съставения му акт П. направил възражения, че измерената скорост не е негова, а на автомобилите, които се движили успоредно с него в съседните ленти. Освен с превишена скорост П. управлявал лекия автомобил и с изтекъл срок на акт.

Въз основа на АУАН е издадено наказателното постановление, с което на П. са наложени административни наказания „глоба” в размер на 100лв. за нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП и „глоба” в размер на 10 лв. за нарушение на чл. 185 от същия закон.

Съгласно чл.218, ал.1 от АПК касационната инстанция обсъжда само посочените в жалбата или протеста пороци на решението на районния съд. Предвид това настоящият съдебен състав следва да изследва дали е налице неправилно приложение на материалния закон и дали е допуснато съществено нарушение на процесуалния закон при постановяване на решението на въззивната инстанция.

Настоящият съдебен състав намира за неоснователни доводите на касатора за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Не са налице: некомпетентност на съда, основания за отвод, незаконен съдебен състав, изменност на състава на съда, нарушаване тайната на съвещанието, несъответен по вид акт по съществуващото на спора, липса на диспозитив или на мотиви към атакуваното съдебно решение, противоречие между диспозитива и мотивите или между фактическите и правни изводи на съда, липса на протокол от съдебните заседания или липса на съществени елементи от съдебното производство и др. Следователно настоящият съдебен състав не намира процесуални нарушения на районния съд, но намира нарушения по отношение на приложението на материалния закон, които обуславят отмяната на решението на СРС.

Правомощията на районния съд в производството по чл.63, ал.1, изр.1 от ЗАНН са: да потвърди, измени, отмени изцяло или отчасти НП; да спре административнонаказателното производство; да отмени НП и да прекрати административнонаказателното производство. Отмяната на санкционния акт всякога се обуславя от допуснати тежки пороци на волята на решаващият орган, при констатиране, на които за съдилищата се явява безпредметно да продължат да изследват материалната законосъобразност и обосноваването на постановлението, тъй като то безусловно следва да бъде отменено.

На първо място, упражняването на това правомощие от въззивната инстанция се налага тогава, когато в извънсъдебната фаза на производството са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила или още такива отклонения от правните предписания, които са довели до ограничаване възможността на наказаното лице да разбере фактическите или правните рамки на вмененото му административно нарушение. Такива процесуални нарушения биха могли да бъдат допуснати както при изготвяне на АУАН, така и при процесуалния документ, с който се слага край на извънсъдебната фаза (НП). Настоящият съдебен състав не констатира нарушения при съставянето на АУАН- актът е съставен от компетентен орган в присъствието на свидетели; подписан е от актосъставителя, свидетелят и нарушителя; в съдържанието на акта са отразени минимално изискуемите реквизити по чл.42, т.1-4 от ЗАНН и същите са посочени по начин, който позволява на страните да формират еднозначни изводи относно съдържанието на волеизявлението на актосъставителя; актът е предявен на нарушителя и препис от акта му е бил връчен.

Не се констатираха и процесуални нарушения при издаване на правораздавателния акт-НП е издадено от компетентен орган в законовия срок; не е установено въздействие върху свободната и независима преценка на наказващия орган по фактите или по правото от трето лице; налице са минимално необходимите реквизити по чл.57, ал.1-7 от ЗАНН; санкционния акт е подписан от нарушителя.

На второ място отменително основание ще е налице, когато атакуваното НП е издадено след проявление на някой от юридическите факти, обуславящи погасяването на административнонаказателната отговорност на нарушителя. В конкретния случай такива юридически факти не съществуват.

На следващо място, основание за отмяна на НП се явява неправилното приложение на материалния административен закон, което не би могло да бъде отстранено законосъобразно от съда. Неправилни са изводите на въззивната инстанция в тази насока, че липсват доказателства, които по безспорен начин да докажат извършеното административно нарушение. Показанията на свидетелите Петров и М. са логични и непротиворечиви в тази насока и изцяло потвърждават вмененото на П. административно нарушение. Представени са и доказателства относно годността радарното устройство, установило превишената скорост. С оглед данните по делото съдът приема, че касаторът е осъществил състава на вмененото му нарушение. Последното е констатирано, безспорно доказано и необорено. П., като водач на лек автомобил, е нарушил законовата разпоредба на чл.21, ал.1 от ЗДвП като се е движил в населено място ([населено място]) със скорост 73 км/ч при законово ограничение от 50 км/ч. От деянието е настъпил предвидения в закона противоположен резултат. Нарушението е извършено виновно при форма на вината пряк умисъл. Деянието не представлява маловажен случай и не са налице предпоставките за санкциониране на дееца по реда на чл.28 и чл.29 от ЗАНН.

И на последно място сред отменителните основания се явява и недоказаността на „административното обвинение”. Наказващият орган е успял да докаже по несъмнен и категоричен начин твърденията си, обективирани в постановлението. В хода на въззивното производство са събрани доказателства, които напълно потвърждават извършеното от П. административно нарушение. В тази връзка следва да се ангажира отговорността на нарушителя.

Предвид факта, че размерът на наказанието за извършеното от П. административно нарушение е абсолютно определен в закона, настоящият съдебен състав счита наложеното с НП наказание „ глоба” в размер на 100 лв. за законосъобразно и като такова не следва да търпи промяна.

Настоящият съдебен състав намира решението на въззивната инстанция за напълно незаконосъобразно. В хода на въззивното производство са установени по необходимия несъмнен и категоричен начин авторството, виновността и отговорността на наказаното лице. В процеса по ангажиране и последващо санкциониране на нарушителя не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да налагат отмяна на постановения краен санкционен акт. Не се констатира при ангажиране отговорността на наказаното лице да е допуснато неправилно приложение на материалния закон, което да обуславя отмяна или изменение на издаденото НП. Освен това и наложените административни санкции са съответни на закона и справедливо определени. Не са били налице и предпоставки за прекратяване и спиране на административнонаказателното производство.

Оспорваното решение, предмет на настоящото производство, е постановено в несъответствие с материалния закон.

По изложените съображения настоящият съдебен състав намира основания за отмяна на обжалваното решение и за потвърждаване на наказателното постановление.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София-град, II-ри касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение от 27.09.2011г. по НАХД № 261/2011г. на СРС, НО, 103-ти състав, с което е отменено наказателно постановление №96323/25.11.2010г. на Началника АНД отдел ПП- СДВР в частта, с която на касатора на основание чл.182, ал.1, т.3 от ЗДвП е наложена „глоба” в размер на 100 лв. за нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП, както и отнемане на 3 контролни точки на основание Наредба Из- 1959/ 27.11.2007г. на МВР, вместо което ПОСТАНОВЯВА

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 96323/25.11.2010г. на Началника АНД отдел ПП- СДВР, с което на касатора на основание чл.182, ал.1, т.3 от ЗДвП е наложена „глоба” в размер на 100 лв. за нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП, отнемане на 3 контролни точки на основание Наредба Из- 1959/ 27.11.2007г. на МВР, както и „глоба” в размер на 10лв. за нарушение на чл.185 от ЗДвП.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.

